

Nødvendigheden af at anvende 34,000 ja 44,000 Mand til Befættelsen af Kjøbenhavn. Jeg skal tillade mig at bemærke, at af disse 34,000 Mand vare ikke mere end 20,000 Mand mobil Styrke, idet de øvrige 14,000 Mand vare dels Befættelsesstrøpper, dels Fæstningsartillerister, Ingenieurver osv. Denne Styrke var naturligvis beregnet paa at skulle kunne yde et forsvarligt Forsvar, men den Bemærkning, som den ærede Ordfører sigter til, var møntet paa noget ganske Andet, nemlig paa, at Ministeriet forlangte af Kommissionen, at den skulde udtale sig om, hvor stor Befættningen buide være, naar Fæstningen skulde holde sig i flere Maanedre. Dertil svarede Kommissionen, at dette ikke kunde anses for at være afhængigt af Befættningens Størrelse, men tillige af mange andre Momenter, og da navnlig af den hele Maade, hvorpaa Angrebet blev ført, men at, naar der var Nogen, som man skulde frygte for at trætte, saa var det disse 20,000 Mand mobil Styrke, hvorfor det vilde være ønskeligt, om de kunde forøges med 5 a 10,000 Mand. Derved kom vi op til 39 a 44,000 Mand. Jeg synes derfor ikke, at der er saa stor Grund til at blive forfærdet over den forbrede Styrke, enten man nu sætter denne til 34,000 Mand, eller, naar vi tage Alting med, de 39,000 Mand, og selv om vi gaa op til det Yderste, nemlig 44,000 Mand. Naar man herfra nemlig drager de 5000 Artillerister, samt Ingenieurverne osv., saa vil man, som den ærede Ordfører vil se, komme til et Tal, som vor nuhavende Hær meget godt kan sybestjøre. Men lad os nu tage det Værste, nemlig 44,000 Mand. Og lad os tillige et Dieblis antage, at Flertallets Særplan i sine Hovedtræk gaar igennem. Ligger der saa virkelig selv deri en saa forfærdelig Grund til at ængstes? Flertallet tillader sig, at Forstærkningsafdelingerne maa anvendes indenfor Landets Grændser, og naar vi altsaa samle dem, saa faae vi, om jeg husker ret, 18 Linie-Batailloner her paa Sjælland, idet 3 Batailloner skulle lægges over i Sylland. 18 Batailloner a 1000 Mand udgjør 18,000 Mand, og naar vi hertil lægge de 16,000 Mand af de samlede Forstærkningsafdelinger, saa ere vi allerede for Fodfolkets Bedkommende oppe i et Tal, der meget nær vil tilfredsstille selv de yderligste Fordringer. Jeg vil indrømme, at disse Afdelinger ikke ville blive saa gode, saa at der maaske i den Retning kunde være Grund til at ængstes, men det skulde da ogsaa være den eneste Grund til Ængstelse. Naar det ærede Medlem talte om, at der var dem, der havde foreslaaet provisoriske Feltværker omkring Kjøbenhavn, saa skal jeg naturligvis ikke hænge mig i Ordene; thi provisoriske Værker og Feltværker ere to forskellige Ting. Jeg tror heller ikke, at der fra sagtyndig Side er foreslaaet Anlæg af Feltværker til det her omhandlede Nieme, men jeg tror nok, der er foreslaaet provisoriske Værker. Men hvad vi saa end i Verden komme

til, lad os saa for Guds Skyld ikke anlægge provisoriske Værker som Reduite for Hovedforsvaret; thi det er noget af det Dyreste, der eksisterer. Provisoriske Værker kunne ganske vist udføres noget billigere end de permanente; men deres Vedligeholdelse koster saa meget, at man staar sig langt bedre ved den større Udgift strax. Efter saaledes ved en — som det forekommer mig — mindre vel motiveret Bending at have bragt Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning ud af Verden, vender Flertallet sig til, hvad der da skal gjøres. Det kan naturligvis ikke falde mig ind at følge denne Betænkning Sætning for Sætning eller Tanke for Tanke. Jeg skal kun dvæle ved de største og bedste Tanker, der ere deri — ikke dem, jeg anser for de bedste, men som det ærede Flertal selv maa antages at anse derfor, nemlig dem, som det har fremsat med fede Typer — dem kunde jeg ønske et Dieblis at drøfte. Da det ærede Flertal giver sig til at overveie, hvorledes Forsvaret nu skal ledes, saa faae vi først at vide, at de Mand, som i sin Tid have tænkt over denne Sag og drøftet de forskellige Tilfælde, som kunde indtræde, nemlig at man kunde møde en Modstander, der var En overlegen til Vands eller til Lands eller begge Dele, have haaret sig meget dumt ad. Der er kun et eneste Tilfælde, som det efter det ærede Flertals Mening er værdt at tænke over, og det er det, at vi baade ere underlegne til Lands og til Vands, og saa udtaler fremdeles det ærede Flertal, at den eneste Maade, hvorpaa vi ere istand til at kunne blive overlegne paa nogen Bøug, er den, at vi faae Understøttelse af en Stormagt; og „i saa Fald ville vi kunne kæmpe under Omstændigheder, som vi selv kunne vælge“. Nei med det ærede Flertals Tilløbelse — det kunne vi slet ikke, medmindre vi med stor Omtanke have forberedt dette iforveien. Vi ere ikke engang sikke paa, at vi under saadanne Forhold kunne forlægge Kampen et bestemt Sted hen, om vi end nok saa gerne vilde. Naar vi have samlet Hæren paa Sjælland og — hvad der er saare sandsynligt — først lidt senere faae den os tilfagte Hjælp, og naar da i denne Mellemtid f. Ex. vor syblige Nabo er brudt frem over Grændsen, er gaaet over paa Fyen og har taget denne D i Besiddelse, saa vil det kunne blive en overordentlig vanskelig Opgave for os at forlægge Kampen f. Ex. til Lille Belt, hvor man ellers naturligt vilde henlægge den, medmindre vi iforveien have overtænkt, hvorledes vi bør handle under de forskellige Forhold, sikke os de fornødne Tilholds- og Overgangspunkter o. s. v. Kun ved en nøie Overveielse af alle de mange hermed i Forbindelse staaende Forhold er dette gjørligt, og derfor tror jeg, at de Mand, som meget alvorlig have drøftet dette Spørgsmaal fra de forskellige Sider, fortjene en anden Behandling end den noget afseende, hvormed Udvalgets Flertals Betænkning regalerer dem. Men efterat altsaa det ærede